

D'un esdeveniment memorable

L'exposició d'Art de Vila-seca

Oportunament vam donar al lector unes dades interessants sobre la magnífica Exposició d'Art celebrada a Vila-seca, amb motiu de la seva festa major, així com del solemne acte de la inauguració que constituí un senyalat esdeveniment.

Avui, ja clausurada aquella exhibició interessantíssima de les obres de dos ben notables artistes vila-secars i un de tarragoní, volem donar ací, per bé que sigui en forma un xic tocatardana i recollint autoritzades opinions que hem pogut aplegar, una impressió de tot allò més reeixit que hom hi va poder admirar.

EL LOCAL. — El saló de sessions de l'Ajuntament de Vila-seca oferia un bon acolliment a les obres exposades, i ajudava a l'embelliment la distribució de plantes com a simpàtica nota de color. Les obres d'escultura i reputats intercalades amb els dibuixos i pintures, mostraven un conjunt harmònic, que esqueia molt amb la magnificència de l'acte.

JOAN SALVADÓ. — Les escultures de Joan Salvadó, algunes d'elles ja exposades a l'Ateneu de Tarragona, ens deien, una vegada més, tot el que és capaç de produir el nostre artista. Els seus treballs realitzats amb diverses matèries deixaven veure que quan la fusta, la pedra o el fang és treballat per les mans d'un home que sent l'art, teren la força que la natura dóna als models, més una síntesi de tot allò que, a través de l'esperit artístic, els dóna vida.

Salvadó ens mostrà, una vegada més, que l'art quan és sentit, té quelcom que ens lliga a l'obra. Així poguérem veure com els visitants admiraven l'art, i alguns que al davant de certes produccions no el comprenien, cercaven l'artista per a trobar una explicació. Aquest interès popular és la millor crítica que hom pot sofrir, car l'home que arriba fins a l'ànima del poble, assoleix interessar-lo, si la seva obra és bona. I nosaltres no en veiérem ni un tan sol que passés amb indiferència per davant les obres exposades.

Al nostre judici les millors són els números 2, "Embelliment de Fauna", que per la senzillesa de línies ens recorda quelcom dels dibuixos de Juli Antoni; núm. 3, "Aviació", i el 6, "Joventut", tenen un caràcter de simplicitat de línies encisador, i el 8, "Retrat d'amic", és d'una execució admirable. En resum: El que ja havíem dit altres vegades: tenim entre nosaltres un artista que ho és en cos i ànima.

A. MAS. — Aquest artista tenia exposades unes obres en ferro, que com sigui que no és un treball corrent, sopta, per l'ànima que l'autor els dóna. La primera cosa que ens evocà l'obra de Mas, és aquell resum de la forja catalana recollida al Museu Cau Ferrat (Sitges). Es allí on la millor forja llatina té representants de diversos segles i escoles. I recordem ben bé que tan sols uns pocs treballs, entre tants, són en ferro repujat. I aquests, si bé són admirables, podem dir que no tenen la categoria, l'expressió ni l'ànima que Antoni Mas dóna als seus. Són, doncs, unes obres que resumeixen tot allò que es pot fer amb el ferro. Els volums que Mas fa sortir d'aquelles planxes, combinats amb el seu sentir, ens donen una obra autòdida i gens mortificada per cap escola. Són obres lliures, dictades per un esperit que sent l'art. És el resultat d'una visió clara de la forma i de la línia, i un compendi del sentiment depurat a través d'unes mans d'artista, que obliguen el ferro a transformar-se en delicada forma.

En totes les obres es pressent un geni. Els números 15 "Javanesa", i 16 "Actor xinès", tenen un volum d'escultura hindú, encisador; unes línies i plasticitat meravelloses que les col·loquen en primer lloc. Ens cal assenyalar també els números 17 "Torre dels Scipions", que és una cosa nostra i interpretada amb el nostre sentir. Així mateix el 18, "Obra en execució", on ja es veu allò que serà; tenim la seguretat que superarà les anteriors, car així ho fa Mas amb totes les seves obres. El 20, "Làmpara", és on ha agermanat la forja amb el repujat, i no podia ésser altra cosa que un màxim valor en el conjunt de les obres exposades.

JOSEP RECASENS, PINTOR. — En ésser-nos demanades unes breus paraules de presentació d'aquest jove artista per tal d'encapçalar el Catàleg de l'Exposició, vam dir:

"Tarragona, de ja fa bastants anys, quan ha donat a l'Art un pintor, ha donat a la tècnica un brillant colorista. Altrament, això és una conseqüència obligada, de la lluminositat del nostre cel i de la riquesa cromàtica del nostre terrer.

Recasens és molt jove encara, per produir obres amb intenció de cosa definitiva. Però en allò que produeix, hi ha el testimoni definitiu i brillant de les seves possibilitats esplèndides.

Els qui el coneixen i l'admiren com a nosaltres mateixos, segueixen el seu treball amb interès, fins amb expectació. Perquè presenten ja proper el dia que s'haurà de manifestar com a realitat, això que avui és magnífica prometença."

Quan parlàvem així de J. Recasens, li coneixíem només algunes de les seves primeres obres, que figuraren a l'Exposició de Turisme "Tarragona" de la Plaça de Catalunya, a la capital de la nostra terra. Després de conegudes les obres fetes posteriorment amb destinació a Vila-seca, hem de dir que la nostra impressió inicial francament optimista, s'accentua considerablement. En Josep Recasens tenim, no hi ha dubte, un gran artista en període de formació. Però formació accelerada. Les seves "notes de color" núms. 22 "Matinada al Claustre de la Catedral", 23 "Portal" (Vila-seca), 24 "Carrer" (Tarragona) i 25, "Na", revelen el temperament vigorós i inquiet de l'artista i l'encert en el domini de les coloracions vibrants pròpies de les nostres latituds. Té, a més, dibuixos com el 28 "Caprici", 28 bis (allegories), i 51 (gravats), on pot apreciar-se el seu domini de la línia i la seva delicadesa de concepció i execució.

Totes les seves obres, doncs, revelen ja una aubada franca, quant a l'orientació i al perfeccionament tècnic del jove pintor. Els elogis que nosaltres hem sentit tributar-li, els considerem plenament merecuts. Però nosaltres volem lloar, a més, el seu entusiasme, la seva vocació, l'afany que el domina, de treballar, de produir, acarat amb la Naturalesa. Condicions totes elles magnífiques i, repetim-ho, altament prometedores.

Posarem un digne colofó a aquests comentaris, fent arribar als meritis-sims artistes Antoni Mas, Joan Salvadó i Josep Recasens, el nostre cordial testimoni d'admiració i afecte, per la magnífica obra de cultura duta a bon terme amb la seva Exposició, que serà un timbre de glòria per a la cultura i Progressiva població de Vila-seca, a la qual caldrà donar des d'ara l'honorífic títol d'acollidora i fomentadora de l'Art.

NOTES POLÍTiques

DILLUNS EL SENYOR COMPANYS VISITARA EL SENYOR AZAÑA

L'anunciada visita que el senyor Companys efectuarà al senyor Azaña tindrà lloc el dilluns vinent, al Balneari de Sant Hilari Sacalm.

A aquesta entrevista es diu que hi assistirà el senyor Lluís Bello, el qual, per tal motiu, després de conferenciar amb el senyor Companys, marxà cap a Sant Hilari a saludar el senyor Azaña.

HA SORTIT UN REPRESENTANT DEL GOVERN CAP A BASCONIA

Tal com havia estat anunciat, va reunir-se a la Generalitat el Consell de Govern, sota la presidència del senyor Companys.

La reunió va acabar pels volts de les nou. En finir el Consell els periodistes saludaren el Sr. Companys, el qual va dir-los que la reunió havia estat dedicada a l'estudi del conflicte econòmic que ha motivat el tancament de les fàbriques de la Unió Industrial Cotonera. Aquesta tarda—afegí el president—he celebrat una conferència amb el senyor Puig i Ferrer, el qual sortirà cap a Euscadi en representació de la Generalitat. Com sabeu—proseguí, contestant una pregunta intencionada d'un periodista—, un dia d'aquests se celebrarà l'acte de donar el nom del President Macià a una Avinguda de Bilbao i hem volgut enviar-hi una persona que ostenti la representació del Govern.

—I del Reglament de la llei de Contractes de Conreu?—li preguntà un reporter.

—Ha acabat ja el període d'informació pública — respongué—. Precisament ara en aquests moments s'està procedint a la classificació dels informes rebuts.

També he de dir-vos—continua— que aquest matí he celebrat una conferència telefònica amb el senyor Lluhi, el qual es troba a Suïssa reposant. Hem parlat d'affers d'interès del Departament, i el senyor Lluhi m'ha dit que seria novament a Barcelona cap a fins del mes que som.

I res més—acabà—. Unicament que demà al matí tornarem a reunir-nos en Consell.

A continuació els periodistes saludaren el Dr. Dencàs, el qual va donar del Consell la següent referència oficial:

"El Govern s'ha preocupat del tancament de les fàbriques cotoneres. Ha deliberat llargament i s'ha aprovat un pla de conjunt."

HUMORISME ESTRANGER

—I el vostre company de cella?
—S'ha fet escàpol.
—Doncs... i vos?
—Jo m'he estimat més quedar-me per poder veure la cara que faríeu en saber-ho.

(Del "Butlletín" - Sydney)

A REMARCAR

...que entre els elements més esquerrans de la localitat, el "remarcador" té fama d'ésser un home d'esperit dret i un si és o no és reaccionari.

...que, segons ells, es funden per a judicar-ho a xi, en la tendència irrefrenable que manifesta el remarcador a invocar les doctrines pures del cristianisme i l'exemple viu i sublim de Jesús, mort i crucificat. (No pas per conservador, uns per socialista i revolucionari.)

...que per això, entre els esquerrans més furibunds, el "remarcador" no té gaires simpaties.

...que aquest fet constitueix per ell una certa preocupació, car està convençut que així no podrà fer carrera...

...que l'altra nit, sortia de la Redacció amb aquesta idca turmentadora al cervell, quan en passar del carrer de Sant Fran... — perdoneu, malalt sial! — de Julià Nougués, a la Rambla, sentí que d'un petit grup de persones que anava al darrera seu, sortí un crit incisiu de "A quin un!..."

...que les sangs se li glaçaren al "remarcador" a les venes, i pensà: "Ja hi som! Allò que em temia".

...que, per si fos cas que no anés per ell, mirà a dreta i esquerra per tal de veure si... Però no. No s'hi veia cap hàbit ni res sospitos. Així, doncs, no cabia dubte: aquell UN, era ell!

...que, de sobte, en sentir-se així senyalat en plena Rambla, com a reac-

cionari... i alguna cosa més, sentí que la sang li pujava tots els esgrons anatómics del seu cor, fins al cap. Tancà els punys, tragué el pit enfora i es girà envers el grup que el seguia, que celebrava encara amb riallades expressives aquell "A quin un!", que se li havia escupit al rostre... per bé que per reraguarda.

...que en acarar-se, fit a fit, amb els del grup provocador... quedà glaçat i amb tres jornals de boca badada: els que havien llençat aquell crit de "A quin un!... eren dos sacerdots.

...que posem com a testimoni de la veracitat d'això que diem, el Sant Crist de la Vega de Toledo — amb pernys de Zorrilla — i al senyor Timoteu Zanuy, President, entre altres moltes coses, de l'Associació de la Premsa. I, a més, posem el fet en coneixement de les diverses i respectables autoritats que tenen en l'afer jurisdicció—per la circumstància d'ésser el remarcador soliat retirat, ciutadà en actiu, feligrès de la Parròquia de Sant Joan, bangista veterà de la Platja del Miracle, i ex-cronista de viatges acrícs — per si volguéssim fer la mercè d'evitar un dia de dol a la nostra ciutat. Car si el cas es torna a repetir, no esta segur de poder resistir la temptació de fer un brillantíssim acte de represàlia, amb les corresponents indulgències i tres parts de rosari.

Tarragona, la de un glorio o pasado, la de un porvenir magnífico...

Del Parlamento de Cataluña a nuestras comarcas - La meritisima labor de unos municipales republicanos - La cuestión del puerto preocupa hondamente al popular alcalde señor Lloret - ¡Más autonomía, más libertad!... - Problemas resueltos y problemas por resolver - La estación del ferrocarril - Las playas tarraconenses - Del Ebro al Pirineo

De una sèrie de cròniques forja interessants que sobre Tarragona ve publicant al confrare barceloní "El Diluvio", reproduim la que segueix, per la forma imparcial i exacta com hi és jutjada l'actuació del nostre Ajuntament:

AL TERMINAR LA ULTIMA SESION PARLAMENTARIA...

...El diputado alcalde de Tarragona, don Pedro Lloret Ordeix, dijome en los pasillos:

—¡Está usted de enhorabuena!
—¿De enhorabuena? ¿Por qué?
—¡Vacaciones! Hasta octubre seguramente no tendrá que volver al Parlamento.

—Pero... Si antes de la Puerta del Sol a Benagalbón, a Arnedo, a Villa de Don Fadrique, a Sevilla y a Burgos, ahora desde el Parlamento de Cataluña a los pueblos del Bajo Ebro; a los de la Costa Brava, a los del Pirineo... ¡Hay mucho què hacer en ellos desde el punto de vista periodístico y más en esto s hostóricos momentos en que Cataluña está estructurando su vida autónoma "con o sin permiso de Samper", pero de acuerdo con la Constitución, de la que es fruto el régimen estatutario.

—Entonces, se propone usted recorrer las comarcas tarraconenses.

—¡Y las leridanas y gerundenses, sin olvidar las de la extinguida "provincia" de Barcelona!

—Así, pues, hasta muy pronto.
—Lo más tarde el 2 de agosto, pues antes tengo que ir a Igualada, Sallent y Manresa...

¡SEÑOR ALCALDE, YA ESTOY AQUI!

¡Tarragona!... De la estación al hotel de Europa... ¡Urra, digo H. U.

En poder nostre els cloxés que l'han d'il·lustrar, demà publicarem el reportatge de M. Comes i Segura

UN ANY A LA NORMAL DE TARRAGONA

S. A! Nos dirigimos a la cabina telefónica.

—¿Ayuntamiento?... ¿Qué deseo? Que haga el favor de preguntar a don Pedro Lloret a qué hora puede recibirme... ¿Enseguida?... ¡Muy bien!... ¡Gracias!... ¡Voy ahora mismo a la Caas Grande! Un autobús... Diez centimos menos en mi arca de caudales... Plaza de la Constitución... Una escalera de honor muy siglo XIX... ¡Un ordenanza!... Unos segundos de espera...

—¡Ya estoy aquí, señor alcalde!

—¡Ve que tiene usted palabra!
—A veces... Pero conste que esta vez la he tenido. Y por ello estoy contentísimo.

—Le veo a usted muy satisfecho.

—Satisfecho y optimista. ¿Cómo no he de rendir culto al optimismo y a la satisfacción al hallarme de nuevo en esta ciudad que florece, cogueta, entre el mar y la montaña; ese mar que al reflejar su intenso azul al cielo, irradia la más espléndida luz sobre los campos ubrrimos que constituyen la tan envidiada riqueza de los pueblos de esta costa plácida, que fué la predilecta de los caudillos de las legiones de la antigua Roma?

—Vaya párrafo poético!

—Consecuencia de reseñar tantos discursos parlamentarios de "Ventura" Gassol, nuestro buen amigo.

EL PLEITO DEL PUERTO :- LA AUTONOMIA MUNICIPAL DEBE LLEGAR HASTA EL MAR... — DICE EL ALCALDE, SEÑOR LLORET

—Y, puesto que hablamos del mar, una pregunta sobre un asunto de palpitante actualidad y extraordinaria trascendencia: el del puerto.

—Efectivamente, esta cuestión es de una extraordinaria importancia para el porvenir de Tarragona. Este